

ifølge en Opgørelse af Redningsvæsenets Bestyrelse for Nørrejylland er der i Tidsrummet 1856—97 foregaaet ialt 14 Kæntringer af Redningsbaade, hvorved der tilsammen er druknet 44 Personer. Vil man danne sig et Begreb om den Forbedring, som den højtærede Minister mente, at de nu brugelige Redningsbaade vare undergaaede i det samme Tidsrum — jeg tror endogsaa, den højtærede Minister sagde, at den første Redningsbaad af denne Type er bygget i Slutningen af Fyrreerne —, deler dette af Redningsvæsenet omtalte Tidsrum sig ganske naturligt i to Tidsafsnit, nemlig et for den nu forladte Redningsbaadstype og et for den nu brugelige Redningsbaadstype, og Overgangen ligger omkring 1883 eller 1884. Det var, som den højtærede Minister nævnedes, i 1882, at man begyndte at bygge Baade efter den ny Type, og i nogle faa Aar bleve de gamle Baade udvekslede med ny Baade af denne Type. Hvis man deler Tidsrummet paa denne Maade, viser det sig, at i de 27 Aar, der hengik fra 1856 til 1883, er der foregaaet nøjagtig Halvdelen af det Antal Kæntringer, som hele Tidsrummet omfatter, altsaa i 27 Aar 7 Kæntringer, med nøjagtig Halvdelen af det Antal druknede Personer, som var 44 i hele Tidsrummet, altsaa 22. Det andet Tidsrum, som altsaa omfatter Tiden fra 1884 til 1897, er paa 13 Aar, og i disse 13 Aar er der med de ny Baade ligeledes foregaaet 7 Kæntringer, hvorved der er druknet i alt 22 Personer. For ikke at blive greben i en Ukorrekthed vil jeg straks tilføje, at man kan ikke umiddelbart sammenstille disse Tal, fordi der var nogle flere Baade i Anvendelse i det sidste Tidsrum end i det første, men alt tyder dog paa, at Tilbøjeligheden til Kæntring og de dermed følgende uhyggelige Tab af Menneskeliv ved Redningsvæsenet snarere har været i Tiltagende end i Aftagende, siden man kom over til den ny Type.

Den højtærede Marineminister benyttede i sit Tilsvar til mig et lille — hvad skal jeg kalde det — venskabeligt personligt Anstrøg, som jeg gerne vilde sige et Par Ord om. Den højtærede Minister sagde — det kan være mere eller mindre venskabeligt eller mere eller mindre ironisk —: „Det ærede Medlem har i en halv Snæs Aar baaret paa sin Mistillid til Redningsbaadene uden at turde komme frem med den paa Grund af Mangel paa Sagkundskab. Det forbavser mig“. Denne Forbavselse forbavser mig. At den højtærede Minister kan være forbavset over,

at jeg kunde have nogen Frygt for at komme frem med en Sag af den Betydning og af den Beskaffenhed netop paa Grund af Mangel paa Sagkundskab — forstaar jeg ikke. Ministeren tilføjede: „Det ærede Medlem har ikke paa mig gjort Indtryk af at være angst anlagt“. Jeg takker den højtærede Minister for Komplimenten, hvis det skal være en Kompliment, men jeg vil helst yde denne Tak paa den Maade, at jeg siger: Tak i lige Maade.

Den højtærede Minister udtalte, at han ikke vilde indlade sig paa en Diskussion om Emnet. Det skal jeg heller ikke anmere den højtærede Minister til, det maa han selv bestemme. Jeg skal derfor heller ikke gøre andet end rede for mig, hvis det behøves, med Hensyn til den højtærede Ministers Tvivl om Rigtigheden af den af mig fremsatte Paastand, at jeg har hørt disse Klager for over 10 Aar siden, men har holdt dem tilbage indtil nu, fordi jeg mente at mangle den fornødne Sagkundskab. Jeg plejer ikke at være nødt til at fremsætte Beviser for mine Udtalelsers Korrekthed, men jeg skal gerne gøre det her. Den første Klage, der kom til mig af denne Beskaffenhed, var fra en af mine Vælgere i Vesteragter i Aaret 1888. Det er altsaa rigelig 10 Aar siden. Han beklagede sig over, at ved en Øvelse, som det senere viser sig har været afholdt d. 19de December 1887 ud for Vesteragter, med en af de ny Redningsbaade, var Baaden kæntrret. Ved denne Kæntring druknede der ingen, men en Mand blev lemlæstet for Livstid. Allerede den Gang fremhævede baade han og hans Kolleger, Fiskerne i Agger, at Fejlen ved Redningsbaaden og det, der havde foranlediget Kæntringen, og som efter deres Mening vilde foranledige mange flere Kæntringer, var de store Luftkasser i Bunden af Baaden. Baaden var den Gang ny, og jeg turde ikke paatage mig det Ansvar at udtale noget, der kunde svække Redningsmandskabets Tillid til denne Baadtype. Jeg tænkte mig, at naar man først havde vænnet sig til at benytte Baadene, vilde Tilliden maaske komme. Det har dog vist sig, at den ikke er kommen i det Omfang, man kunde have ønsket. Der kommer stadig de samme og samme Anker frem, og sidst — det nævnedes jeg ligeledes —, er der fremkommet en Anke paa en meget fremtrædende Maade, ikke som den højtærede Minister mente i Form af et Privatbrev til mig — det har jeg heller ikke sagt — men, og det har jeg udtrykkeligt